

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem Foersterova 712, Frýdek – Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2007, čj. 3669/DS/07/140263/Ku, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 9. 2008, čj. 15 Ca 167/2007 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost ze dne **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Městský úřad Litoměřice, odbor dopravy a silničního hospodářství (stavební úřad), povolil rozhodnutím (stavebním povolením) ze dne 21. 5. 2007, čj. 39019/07/DOP/JLa, stavbu „II/247 Litoměřice – přivaděč k průmyslové zóně Prosmyky – I. část“.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2007, čj. 3669/DS/07/140263/Ku, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu a stavební povolení potvrdil.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 3. 9. 2008, čj. 15 Ca 167/2007 - 61, zamítl.

Krajský soud nejprve odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. Nao 80/2008 - 48, podle nějž příslušní soudci krajského soudu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování v této věci. Dále poukázal na skutečnost, že k ústnímu jednání dne 3. 9. 2008 byl žalobce předvolán poštovní zásilkou, jejíž doručení obsahovala všechny požadované údaje o adresátu i o příslušné písemnosti, přičemž převzetí zásilky bylo žalobcem potvrzeno podpisem. Ačkoliv na doručence bylo přeškrtnuto číslo doručované písemnosti, tato skutečnost nemůže vzbuzovat žádnou pochybnost o řádném doručení, zejména tehdy, kdy na ni žalobce reagoval podáním ze dne 1. 9. 2008. Pro konání jednání dne 3. 9. 2008 tak byly podle krajského soudu splněny všechny zákonné podmínky.

V dalším odůvodnění krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001 (č. 379/2004 Sb. NSS), a ze dne 19. 6. 2007, čj. 5 As 19/2006 - 59, a konstatoval, že žalobce jako občanské sdružení zabývající se ochranou jednotlivých složek životního prostředí není nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného a může účinně namítat pouze zkrácení na svých procesních právech (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce naopak není oprávněn namítat porušení hmotných práv a soud k jeho námitkám nemůže posuzovat soulad rozhodnutí s hmotněprávními normami.

Žalobce podle krajského soudu nebyl oprávněn namítat ani porušení práv třetích osob. Krajský soud se proto nemohl zabývat otázkou oznámení o zahájení stavebního řízení veřejnou vyhláškou ze dne 25. 4. 2007, čj. 32095/07/DOP/JLa, dalším účastníkům stavebního řízení. V této souvislosti krajský soud rovněž uvedl, že doručením uvedeného oznámení veřejnou vyhláškou nemohlo dojít ke zkrácení procesních práv žalobce, neboť tento úkon proběhl v souladu se zákonem a navíc žalobce již dne 30. 4. 2007, tj. pátý den po vydání oznámení o zahájení stavebního řízení, podal přihlášku k tomuto řízení a následně v jeho průběhu činil procesní úkony.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nedůvodnosti a zmatečnosti napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, že žalobce nijak nespecifikoval, v čem tvrzenou nedůvodnost a zmatečnost spatřuje.

Krajský soud neshledal porušení procesních práv žalobce ani k námitce neposouzení vlivu stavby z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“) a zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Žalovaný podle krajského soudu nemohl zasáhnout do procesních práv žalobce, pokud se těmito skutečnostmi v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval. Potřeba řešení této otázky v odůvodnění rozhodnutí žalovaného neexistovala, protože případným vlivem stavby na životní prostředí z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a zákona o ochraně přírody a krajiny se zabývaly správní orgány v územním řízení a žalobce v tomto směru v průběhu stavebního řízení ani v odvolání proti stavebnímu povolení nic nenamítal. Tyto otázky pak nemůže zkoumat ani krajský soud, který k žalobě občanského sdružení nemůže posuzovat soulad napadeného rozhodnutí s hmotněprávními normami. Hodnocení vozovky z hlediska zákona o

posuzování vlivů na životní prostředí spadá do územního řízení a žalovanému nelze vytýkat, že tuto otázku ve svém rozhodnutí nezohlednil. Krajský soud zdůraznil, že ze stanovisek žalovaného ze dne 18. 3. 2005, sp. zn. N062-05, a Správy chráněné krajinné oblasti České středohoří ze dne 11. 7. 2007, čj. 3320/150/05-Zk, vyplývá, že stavba nemůže mít významný vliv na evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti v územní působnosti obou správních orgánů. Krajský soud uzavřel, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by tato stanoviska musela být podložena znaleckým posudkem.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu a podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatel především namítl, že žalovaný vycházel z nesprávného skutkového stavu a z nesprávného dokazování, což se projevilo v nesprávných právních závěrech. Žalovaný se podle něj „*vůbec nezabýval zásadní skutečností v řízení v souladu se zákony a jinými právními předpisy nechránil zájmy státu a společnosti fyzických a právnických osob*“. Jako zavádějící a zmatečné stěžovatel označil tvrzení Správy chráněné krajinné oblasti České středohoří [pozn. NSS: tento subjekt v daném řízení *vůbec nefiguruje, pravděpodobně je myšlen krajský soud*], že by mohl namítat nezákonnost správního rozhodnutí jen pokud by tvrdil, že byla zkrácena jeho procesní práva. Porušení hmotných práv, jejichž nositelem je stěžovatel, ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. ze svého zákonného dopadu nevyklučuje. K odkazu krajského soudu na soudní rozhodnutí z roku 2004 a 2007, stěžovatel podotkl, že judikáty jsou právně nezávazné a přednost má vždy aktuální právní norma a konkrétní skutkové a právní okolnosti jednotlivého případu.

Podle stěžovatele se měl krajský soud zabývat tím, zda zamýšlený záměr musel projít zjišťovacím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle stěžovatele „*[t]ato norma je nejen hmotnou, nýbrž i procesní normou*“, proto se měl krajský soud s odpovídající žalobní námitkou řádně vypořádat. Krajský soud však námitku bez řádného odůvodnění zamítl. Stěžovatel připomněl, že zamýšlená stavba spadá pod bod 9.1, kategorie II, přílohu č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť šířka silnice činí 10,5 m. Nezpracováním posudku týkajícího se posouzení vlivu stavby na životní prostředí došlo k porušení § 61 a § 126 stavebního zákona. Ani s touto námitkou se krajský soud podle stěžovatele dostatečně nevypořádal.

Dále stěžovatel vytkl krajskému soudu nesprávné posouzení otázky porušení § 45 zákona o ochraně přírody a krajiny [pozn. NSS: stěžovatel *patrně míní porušení § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterého ten, kdo zamýšlí uskutečnit záměr uvedený v § 45b odst. 1 citovaného zákona, je povinen tento návrh předložit orgánu ochrany přírody ke*

stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významné lokality nebo ptací oblasti.]. V daném případě nebylo provedeno posouzení stavby z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu autorizovaným znalcem, přestože citovaný zákon o znalci výslovně hovoří, čímž došlo k porušení tohoto zákonného ustanovení.

Stěžovatel se dovolal i veřejného zájmu ochrany přírody podle článku 35 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a ochrany ohrožených druhů rostlin a živočichů podle článku 35 odst. 3 Listiny. Uvedl, že krajský soud se těmito otázkami nezabýval, přestože rozhodnutí žalovaného vybočilo z mezí správního uvážení a jeho vydáním byl porušen § 3 odst. 4 a § 50 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Dále stěžovatel uvedl, že předvolání k jednání soudu dne 3. 9. 2008 mu bylo doručeno dne 22. 8. 2008 a zdravotní stav předsedy stěžovatele mu neumožnil zúčastnit se tohoto jednání. V časovém rozmezí dnů 15. 8. 2008 až 22. 8. 2008 poštovní doručovatel soudní korespondence A-Z Cíl s. r.o. zadržel předmětné předvolání a na místě pro podací nálepku byla u čísla 011228 přeškrtnuta číslice 8 a změněna na číslici 9. Dopis č. 8 tedy nebyl žalobci vůbec doručen a obálka byla někým znovu zalepena. Krajský soud neoznačil výzvu na obálce a rovněž chybí podací číslo a datum uložení obálky.

Konečně stěžovatel namítl, že krajský soud při ústním jednání nepřijímá žádné dodané a předložené důkazy a vyslovil podezření, že je krajský soud podjatý vůči veřejnosti reprezentované ekologickými sdruženími. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, čj. 1 As 37/2005 - 154.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a dále, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

III.2

Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

III.3

Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. Uvedla, že na základě pravomocného stavebního povolení zahájila stavbu a v současné době je převážná část předmětného úseku stavby dokončena, přičemž určité stavební objekty již byly na základě rozhodnutí o předčasném užívání stavby předány veřejnosti k obecnému užívání.

III.4

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v daném případě byla žaloba věcně projednána, proto kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, nepřichází pojmově v úvahu. Tento důvod je u kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu z povahy věci vyloučen, neboť nedopadá na rozhodnutí, jimiž krajský soud rozhodl ve věci. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., je ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Asz 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Za kasační důvody tedy v nyní posuzované věci přichází v úvahu pouze kasační důvody definované v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítá, že krajský soud [*pozn. NSS: stěžovatel jej označil jako Správu chráněné krajinné oblasti České středohoří*] posoudil nesprávně rozsah jeho aktivní žalobní legitimace, kterou zredukoval na možnost tvrdit porušení procesních práv stěžovatele, přičemž se nepřipadně odvolal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že jakkoliv v českém právním řádu nepůsobí rozsudky jako precedent ve smyslu závazné normy pro rozhodování v obdobných případech, rozhodnutí vrcholných soudů je třeba respektovat v případech, kdy soud posuzuje skutkově i právně analogickou věc (srov. rozsudky ze dne 11. 12. 2008, čj. 6 As 18/2008 - 107, čj. 8 As 31/2008 - 72 a čj. 8 As 35/2008 - 97, www.nssoud.cz). Podpořil-li proto krajský soud své právní závěry v konkrétní věci odkazy na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, lze jeho postup označit naopak za žádoucí. Nejvyšší správní soud tedy neshledal stížní námitku důvodnou.

Dále Nejvyšší správní soud přitakal závěrům krajského soudu k rozsahu žalobní legitimace stěžovatele, vycházejícím z § 65 odst. 2 s. ř. s. a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, č. 825/2006 Sb. NSS, či přímo ve vztahu ke stěžovateli ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78 a ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 As 35/2007 - 92, www.nssoud.cz). Žalobní legitimace stěžovatele se odvíjí od jeho práv ve správním řízení, proto může stěžovatel v soudním řízení namítat nezákonnost správního rozhodnutí jen potud, tvrdí-li zkrácení svých procesních práv ve správním řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2004, čj. 28 Ca 444/2001 - 100, č. 291/2004 Sb. NSS, popř. již shora citovaný rozsudek č. 825/2006 Sb. NSS). Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žádné jiné občanské sdružení v posuzované věci svou účast neoznámilo a nepodalo ani žalobu nebo kasační stížnost. Závěry krajského soudu k nedůvodnosti námitky porušení procesních práv samotného stěžovatele v důsledku doručení oznámení o zahájení stavby veřejnou vyhláškou jsou logické a správné. Počal-li stěžovatel uplatňovat svá účastnická práva v bezprostřední návaznosti na doručení předmětného oznámení (tj. 5 dní po vyvěšení oznámení o zahájení stavebního řízení), lze jen obtížně usoudit na porušení jeho procesních práv.

Je-li žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí především potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem

správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel, který je občanským sdružením, neměl žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nemohl být proto zkrácen na svých hmotných právech. Stěžovateli však zákon přiznává postavení účastníka v řízení o ochraně přírody a krajiny (§ 14 odst. 2 správního řádu, § 70 a 71 zákona o ochraně přírody a krajiny), jakkoliv by jinak účastníkem takového řízení nebyl (§ 14 odst. 1 správního řádu), aby v něm prosazoval a obhajoval zájmy veřejnosti, zejména na ochraně životního prostředí. Namítl-li proto stěžovatel porušení hmotných práv, tj. skutečnosti zpochybňující výrok rozhodnutí z hlediska porušení povinnosti podrobit záměr posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí, odkazuje Nejvyšší správní soud nejen na své výše uvedené závěry k otázce hmotněprávních námitek občanských sdružení v soudním řízení, ale i na citovanou judikaturu.

Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny předpokládá posouzení nebo hodnocení záměru z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu autorizovaným znalcem pouze za podmínek stanovených v § 45i odst. 2 citovaného zákona. Stěžovateli lze přisvědčit, že posouzení záměru nebo konceptu a z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu a biologické hodnocení ve smyslu § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny mohou provádět pouze fyzické osoby, které jsou držiteli zvláštní autorizace (§ 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny). Tomuto hodnocení však podléhají pouze takové záměry a koncepty, u nichž nebyl vliv na evropsky významnou lokalitu orgánem ochrany přírody ve smyslu § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny výslovně vyloučen. Ze stanovisek žalovaného ze dne 18. 3. 2005, sp. zn. N062-05, a Správy chráněné krajinné oblasti České středohoří ze dne 11. 7. 2007, čj. 3320/150/05-Zk, však vyplývá, že stavba nemůže mít vliv na evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Postup podle § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny proto nebyl na místě. Nejvyšší správní soud pak posoudil tuto stížní námitku jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že byl stěžovatel zkrácen na právu na příznivé životní prostředí. Takové právo mu totiž jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže (srov. č. 379/2004 Sb. NSS). Tento závěr zastává i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97 (<http://nalus.usoud.cz>), konstatoval, že článek 35 Listiny, zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů, nelze vztahovat na právnické osoby, neboť hovoří o právu na příznivé životní prostředí, jako právu příslušejícím pouze fyzickým osobám, které na rozdíl od právnických osob podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí. K této námitce Nejvyšší správní soud připomíná také § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel tuto námitku nevzněl v žalobě, resp. v zákonné lhůtě pro její rozšíření [§ 71 odst. 2 s. ř. s.], proto se jedná z pohledu přezkumu kasačním soudem o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je nepřipustný.

Nejvyšší správní soud nemohl zohlednit ani námitku, podle níž došlo k pochybení při doručování písemností stěžovateli a „*dopis č. 8*“ *nebyl stěžovateli vůbec doručen*“. Stěžovatel poukazoval na tyto skutečnosti v průběhu řízení před krajským soudem a zopakoval je i v kasační stížnosti, aniž by uvedl, v čem konkrétně spatřuje pochybení v

rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud se s namítanými nedostatky v otázce doručení soudních písemností stěžovateli ve svém rozsudku vypořádal. Konstatoval, že jakkoliv bylo na doručence přeškrtnuto číslo doručované písemnosti, nemůže tato skutečnost, s ohledem na další postup stěžovatele, který na předmětnou „nedoručenou“ písemnost reagoval podáním ze dne 1. 9. 2008, vzbuzovat pochybnosti o jejím řádném doručení. Nejvyšší právní soud připomíná, že stěžovatel je povinen v kasační stížnosti explicitně uvést jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu, pouhé zopakování tvrzení, se kterými se již krajský soud v rozsudku vypořádal, nelze podřadit žádnému z důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., proto je taková stížní námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z obsahu soudního spisu vyplývá, že Krajský soud v Ústí nad Labem vydal dne 14. 8. 2008 usnesení, čj. 15 Ca 167/2007 - 51, kterým nařídil ústní jednání v předmětné věci na den 3. 9. 2008. Tato písemnost byla podle údajů na doručence odeslána doporučeně stěžovateli, přičemž její přijetí bylo předsedou stěžovatele, Lubomírem Studničkou, stvrzeno podpisem na doručence. Doručenka, která je součástí soudního spisu (čl. 51), obsahuje údaje o tom, že zásilka obsahuje písemnost čj. 15 Ca 167/2007 - 51, vydanou podle vzoru č. 014 o. s. ř., včetně dne, na který bylo nařízeno jednání (cit: „15 Ca 167/2007 - 51 vz. 014 j. 3/9 ve 13.00 hod“). Doručenka je přitom jedním z prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti. Není-li prokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé (§ 50f odst. 9 o. s. ř.). Stěžovatel tvrdil, že mu usnesení ze dne 14. 8. 2008 nebylo doručeno, ale nenavrl žádné důkazy, které by presumpci správnosti údajů obsažených na doručence přesvědčivě vyvrátily. Nebylo-li přes údaj na doručence předmětné usnesení obsahem přijaté zásilky (zásilka měla podle obálky obsahovat již výše zmíněnou písemnost, podle tvrzení stěžovatele ji však neobsahovala), měl a mohl se stěžovatel v souladu se zásadou *vigilantibus iura* obrátit na soud, který mu písemnosti zaslal. Stěžovatel tak neučinil, proto je nutné podle shora citovaného ustanovení občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s. považovat údaje na doručence za pravdivé.

Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat ani námitkami, podle nichž byl krajský soud podjatý. O této otázce Nejvyšší správní soud rozhodl v usnesení ze dne 23. 7. 2008, čj. Nao 80/2008 - 48, kdy uzavřel, že žádný z důvodů podjatosti příslušných soudců nebyl zjištěn a tito soudci nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování této právní věci. Kasační stížností stěžovatel nesdělil žádné nové skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že ve věci rozhodovali podjatí soudci. K tvrzení stěžovatele, že krajský soud při ústním jednání nepřijímá žádné předložené důkazy, Nejvyšší správní soud poznamenává, že se krajský soud se všemi návrhy na provedení důkazů a s důvody jejich neprovedení ve svém rozsudku vypořádal. V tomto ohledu není případný ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, čj. 1 As 37/2005 - 154. Samotná skutečnost, že tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu ve věci, kde byl stěžovatel jedním z žalobců, jistě nezakládá podjatost soudců tohoto soudu v tomto řízení nebo v dalších řízeních, která stěžovatel zahájil.

Konečně Nejvyšší správní soud nepřítakal ani námitkám nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, která měla spočívat v nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí a nedostatku vypořádání se s žalobními námitkami [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), dále takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná ze shora takto specifikovaných skutečností způsobujících nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nenastala, neboť v posuzované věci je z odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele, z jakých právních úvah vycházel a proč se ztotožnil s právním názorem žalovaného. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku poukázal na konkrétní důvody nepřipustnosti některých stěžovatelových námitek, přípustné žalobní námitky řádně zhodnotil a uvedl, proč argumentaci stěžovatele nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, proto se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jemuž by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu